

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKCLAP

Kis szívek – a nagy szívben.

Kis táskám a hónom alatt, úgy megyek az iskolába,
Tanulok is szorgalmasan, hogy ne legyek buta kába.
Tavaly még csak elsős voltam, iskoláért egyre sirtam,
A nyáron, hogy ne felejtsek, füzetemet teleirtam.

E bátor kis cimboránknak igaz neve : Jakab Dezső,
Tanulásban, viseletben osztályában ő az első.

1935. OKT.

1.

III. ÉVFOLYAM

27. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

Háromszor hat tizennyolc az,
Dobbal verebet nem foghatsz.

Háromszor hét huszonegy,
Imádkozni ne feledj.

Háromszor nyolc huszonnégy,
Mindig illedelmes légy.

Az Uj Cimborá második hójai kirándulása.

Épp olyan jól sikerült a Cluji kis cimborák második hójai kirándulása is szeptember 15-én, mint az első, amelyről Martin Lajos cserkész-cimboránk számolt be.

— Már előzőleg, a szombaton délutáni találkozón megbeszéltük a második hójai kirándulást. Másnap, vasárnap ³/₄10-kor indultunk szép, napfényes időben, ¹/₂12-re értünk a Hójába. — Mindjárt ebédeltünk. Később még más cimborák is jöttek ki. Játszottunk házas cicát, itt eső-rög az aranygyűrű, amerikai tolvajlépés, hol az olló komám asszony?, adj király katonát c. játékokat. Az idő pompásan telt, s mikor Marcella néni indulásra jelzett, mind egyszerre kértük: tessék még egy kicsit hagyni bennünket. Épp olyan kellemes emlékekkel távoztunk a Hója-erdőből, mint az első kirándulás alkalmával.

Édesanya névnapjára.

Édesanyánk, kedves anyánk,
Im eljöttünk nevenapján,
Hogy köszöntsük himes szóval,
S elhalmozzuk minden jóval,
Amit Isten csak megadhat.

Aldja Isten egészséggel,
Szeretettel, békességgel.
Hosszu életét ne zavarja
Se bu, se a könny harmatja.

Teljen kedve jóban, szépben.
Mindnyájunknak örömeiben.
Tavaszhozzon sok virágot
És a tél meg vidámságot.
Édes anyánk, kedves anyánk,
Mind itt vagyunk nevenapján,
Hogy köszöntsük ezer jóval,
Amit érzünk: szívvél, szóval.

László Marcella.

Névnapokról.

Oktoberben előforduló névnapok: 1. Malvin, 3. Teréz, 4. Ferenc, 5. Aurél, 8. Etelka, 9. Dénes, 10. Gedeon, 12. Miksa, 13. Ede, 14. Helén, 17. Hedvig—Margit, 18. Lukács, 19. Péter, 20. Irén, 22. Előd, 23. Gyöngyike, 25. Mór—Blanka, 26. Dömötör.

A turdai hasadék menedék-házának felszentelése.

A turda-i hasadék olyan érdekes természeti látványossága Erdélynek, hogy Svédországból, Dániából, Angliából eljönnek a turisták megnézni. Valamikor évezredek előtt összefüggő kö-tömeg volt ez a csodálatos alkotás s a tudósok szerint a Hesdat patak vájta, mosta a sziklák között ki annyira az utat, hogy rettentő dübör-gés, sziklarepedés és földrengés közepette ketté vált a hegy.

A nép száján élő monda szerint akkor, re-pedt ketté a hegy, mikor Szent László a kúnok üldözése elől menekült. Azonban ez a természeti átváltozás már sokkal előbb megtörtént.

S minthogy ezt az érdekes és gyönyörű he-lyet nagyon sokan látogatják, megtörtént, hogy az érkező turisták és kirándulók éjszakára nem-tudtak hol lepihenni és esős időben nem tudták hol meghúzni magukat. Az Erdélyi Kárpát Egyesület a környék birtokosának, Bors Mihály-nak nemes áldozatkészségével gyönyörű mene-dékházat építtetett a hasadék bejáratához.

Szeptember 8-án volt az emeletes lovagvár-szerű szép épület felszentelési ünnepélye, amelyre messze falvakból, városokból eljöttek az embe-rek, hogy a nagy találkozó, ünnepi magasztos hangulatában megfüröszkék a lelküket.

Legkevesebb ötezer embernek vált felejthe-tetlen élményévé ez a napsugaras, gyönyörű szep-tembereleji vasárnap.

Külön öröm volt a távol vidéki kis cimborák-kal való találkozás, akiket szüleik elhoztak a menedékház felszentelési ünnepélyére. A kis Kósa Ilonkával a barlang felé vezető úton talál-koztam, Ady Attilával, Pázsintó Évivel, Pálffy Mikivel, Papp Árpáddal a két Kövér leánykával, Gálffy Sárrikával a menedékház mellett. De voi-tak még Turdáról, Kövendről, Mihai Viteazu-ról és Clujról is kis cimborák.

Jó késő este volt már, mikor a szép nap em-lékét szívünkbe zárva, erről a gyönyörű szép helyről hazafelé indultunk.

Szerkesztőnői.

Ne légy elbizakodott.

(Népmese.)

Elmondja: *Dezső bácsi.*

Egy szegény asszony egy kosárnyi tojást vitt a fején. A piac felé tartott, hogy portékáját eladja. Kereken száz tojás volt a kosárban. Szép haszonnal adhatja el ezt a kelendő cikket, mely biztosan elfogy az utolsó darabig. A szegény asszony is így számított. Jókedvűen reménykedett s rózsaszínben látta a napot. De a jövőt is rózsásnak festette ki magában. Elgondolta, hogy három év múlva milyen szép kis tökepénze lesz az eladott tyukok hasznából. Hát még öt év múlva! „Tyüh, akkor már éppen gazdag asszony leszek. Bizonyára már saját házamban fogok lakni. Az udvaromon csak úgy hemzseg majd a sok majorság! Lesz ezerszámmra tojás, lesz óriási haszon! Akkor le ezzel a foltos rokolyával! Le ezzel a kopott kendővel, le a koszos köténnyel! Akkor reggeltől estig selyemben, bársonyban fogok járni, lakkeipőben és struccollas kalapban. Még a műveikyujjamon is aranygyűrűt hordok. Hadd pukkadozzon Máli, Julcsa, meg Boris, akik akkor is olcsó veteménnyel fognak nyavalyogni, mint szegény kofák. En felettük fogok állani s ha ki-megyek az utcára, még az urak is úgy köszönnek nekem: Kezét csókolom, nagyságos asszony... Persze, egy gazdag urinőnek dukál az ilyen köszönés. De aztán he! he! csillag legyen a homlokán, akinek én előre köszönök. Régi ismerőseimet meg sem fogom látni. Ha közvetlen mellettem mennek el, akkor sem fogok hozzájuk szólni. Ha köszönnek, csak úgy kényesen fogom viszonzni: jó napot!... Ugy bizony... Ugy! De talán egyetlen egy asszonynak mégis meg kellene adnom a tisztességet... és pedig az öreg tiszteletes asszonynak... Hát vele mégis kivételt tennék... Neki talán előre köszönnék... igen... de neki is csak büszkén, kurtán, furcsán. Csak úgy peekesen biccenteném meg a fejemet. Így ni!...”

S ezeket mondva, meg is biccentette a fejét. Mire a kosár tojásostul együtt lefordult a földre

A száz tojásból egy sem maradt épen. Mind-egyiknek a sárgája kifolyt.

— Jaj, Istenem, mi történt? Jaj, mi lesz most velem? — óbégatott a szerencsétlen teremtés síránkozva.

De senki sem segíthetett rajta.

Lám, lám, ekként bünhődött az ostoba asszony önhittsége s elbizakodottsága.

Itt van az ősz, itt van újra.

*Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, én nekem.
Tudja Isten, hogy mi okból
Szeretem? de szeretem!*

*Kiülök a dombtetőre,
Innen nézek szerteszét.
S hallgatom a fák lehulló
Levelének lágy nesztét.*

*Mosolyogva néz a földre
A szelid nap sugara,
Mint elalvó gyermekére
Néz a szerető anyja.*

*És valóban ősszel a föld
Csak elalszik, nem hal meg:
Szeméből is látszik, hogy csak
Almos ő, de nem beteg.*

*Levetette szép ruháit,
Csendesen levetkezett:
Majd felöltözik, ha virrad
Reggele, a kikelet.*

*Aludjál hát szép természet,
Csak aludjál reggelig,
S álmodj olyakat, amikben
Legnagyobb kedved telik!*

Petőfi Sándor.

A királyleány és a fehér rózsá.

Irtá: Nagy Mihály.

Régen volt! Még a jó világban. Hogy hol? Meg se tudnám mondani. De annyit tudok, hogy az óperenciás tengeren innen, a rézhegyeken meg túl volt egy király s annak három szép leánya.

Sok ideig békességben éltek, de egyszer csak, miért, miért nem, magam sem tudom, a szövetséges király országában kiütött a háború s ennek a királynak, mint hú szövetségesnek, jó komája kérésére segítségül kellett mennie.

Felkészült tehát legvitézett katonáival s azokat a hadifelszerelésekkel előre küldve, maga bucsúzóul megölelte, megcsókolta feleségét, leányait, hogy aztán legmeghittebb kíséretével lóra kapjon s utánuk vágtasson. De bucsúzáskor megkérdezte mindenik leányát, mit hozzon nekik, mikor hazajön a háborúból, messze földről?

A nagyobbik azt felelte:

— Nekem hozzon édesapám, király uram, arany köntöst, arany cipőt, arany kalapot, hogy mindenki bámuljon és irigyeljen, mikor sétálni megyek! Hogy ragyogjak, mint a nap az égen!

A középső azt mondta:

— Nekem hozzon édesapám ezüst köntöst, ezüst cipőt, ezüst kalapot, hogy olyan legyek benne, ha felöltözöm, mint az ezüst hold.

A harmadik, a legkisebbik, szerényen csak azt kívánta:

— Ha már mindnyájunknak akar hozni valami szépet, drága jó édesapám, hát én nem kívánok semmi egyebet, csupán egy szál *fehér rózsát* hozzon nekem. Ha azt a hajamba tűzöm, az emberek ne lássák bennem a királyleányt; gon-

dolják azt, hogy csak olyan vagyok én is, mint akármilyen egyszerű leány.

— Jól van édes kis lányom, ez lesz nekem a legkönnyebb! — mondja a király.

Ezzel Isten áldását kívánva egymásnak, a király kíséretével elvágatott.

A két nagyobbik királyleány, mintha össbeszéltek volna, egyszerre fordult meg és szaladt be a királyi palotába nagy kacagva, hogy testvérük milyen együgyü, hogy csak egy szál fehér rózsát kívánt magának, noiótt a jelekből és apjuk hadseregének vitézségéből ítélve, édesapjuk győzelemmel és nagy zsákmánnyal fog a háborúból visszatérni s lesz miből megvennie a kívánt drágaságokat, anélkül, hogy a lájbi zsebébe kelljen nyulnia. A kisebbik pedig még akkor is a kapuból nézett a távolba haladó élesapja után, tiszta maganmezte tenér zsebkendőjét folyton lobogtatva utána...

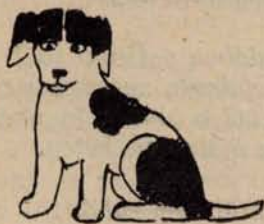
Teltek, multak a hónapok. A két nagyobbik királyleány minden nap háromszor öltözködött s ki-kisért a királyi parkba. Közben zongoráztak, énekeltek s a háborúval és ott küzdő atyjokkal mit sem törődtek. A kisebbik tett-vett a szobákban. Takarított és gyakorta imádkozott, hogy a jó Isten segítse meg édesapját, hogy épen és egészségesen térhessen haza minél előbb s hozzon neki egy szál fehér rózsát...

Már egy esztendeje folyt a vérontó és emberpusztító háború, mikor a király katonáinak rohamot vezényelt s azok három órai véres tusa és közelharc után áttörték az ellenség harconalát. Erre az ellenséges király békét kért, mit öt napi szakadatlan tanácskozás után meg is kötöttek s ezzel hosszú időre vége szakadt a háborúnak. A mi mesebeli királyunk kevés veszteséggel, de annál több zsákmánnyal és hadifelszereléssel indult hazafelé...

Mikor az első nagy városba érkezett, katonáinak meghagyta, hogy szép rendben térjenek haza, neki még van egy kis elintézni valója. Azután két szárnyegédét és udvari titkárját maga mellé véve, feljárta a város nagyobb kereskedéseit, díszesebb üzleteit, szabónőit, cipészeit, kalaposait s egyik leányának a legdíszesebb arany kalapot, arany köntöst, arany cipőt, a másikkal ugyanilyen diszítésű ezüst kalapot, ezüst köntöst, ezüst cipőt csináltatott.

Ahány himzönő csak a városban volt, mind nekik hímezett. Hét nap, hét éjjel huszonnégy himzönő, ki kézzel, ki géppel, folyton a királyleányok ruháit hímezte. Mikor ezzel készen voltak, értesítették a királyt, hogy küldjön a ruhák

Talpas hivatala.

— Igen, akár hiszik el kérem, akár nem, Talpas hivatalba fog menni. Igaz, hogy még fiatalka, de azt mondja az anyja, majd beleszokik! ő is korán kezdte a hivatalát. Házfelügyelő volt az apja, anyja, minden nemzetsége. Öneki is jó lesz ez a hivatal. Ha jól viseli magát, esetleg öreg napjaira még házaft is építenek neki. Hát csak sok szerencsét Talpas a hivatalhoz!

után. De személyesen menjen átvenni azokat... Bizony! akárhány országot bejárt eddig és akármennyi mindent látott is, azért még a király is elesodálkozott a ragyogó szép ruhákon. Olyanok voltak azok, mint a Nap, a Hold és a csillagok! Még azoknál is fényesebbek, ragyogóbbak és csillogóbbak, hogy a Napra rá lehet nézni, de azok a Napnál is vakítóbb fényűek voltak... Feltette is a király ezt a sok drágaságot s külön-külön csomagoltatott be mindent szép selvem papírba, bársony dobozokba. Az árát mindennek kifizettette titkárjával, azokat a szárnysegédek őrizetére bízta. aztán titkárjával most már a virágüzleteket kereste fel, hogy kisebbik leányának is megvegye az egy szál *fehér rózsát*. Gondolta magában, hogy ezen a kis gondon már könnyen átesik, hiszen fehér rózsát minden kertésznél lehet olesó pénzért találni... De bizony, feljárhatta az összes virágüzleteket, kertészeket, mert sehol egyetlen tiszta *fehér rózsát* sem talált, még ha a koronáját ígérte volna is oda érte...

Elbúsulta magát a király, aztán felkerekedik kíséretével és tovább megy. Utközben minden városban minden kertészt és virágüzletet felkeresett, de sehol fehér rózsát nem talált.

Már lemondott a reményről is, hogy harmadik leányát azzal a esekéllyel — egy szál fehér rózsával — megörvendeztetheti s azon tűnődött, hogy mit vegyen a *fehér rózsá* helyett kárpótlásul kedves leányának, mikor kíséretével

egy rengeteg erdőbe ért, ahol még sohasem járt. Alig tettek pár órai utat az erdőben, mikor egy hirtelen kanyarodónál gyönyörűsége tisztásra értek, melynek közepén pompás kastély emelkedett, szebbnél szebb magasbanyuló tornyokkal.

— Már ezt csak megnézem! — szól hátra kíséretének s azza leszáll a lováról s odamegy a vasrácsos kerítéshez... Hát... majd kiugrott a bőréből az öreg király örömeiben, mert a kerítésen belől ezer meg ezer, szebbnél szebb fehér rózsát pillantott meg. Be akar menni a kapun, hogy vegyen akármilyen drága pénzért is, de be volt zárva. Gondolja magában:

— Egy szál rózsá nem a világ! — én bizony bemászom a kerítésen. Szegény leányom megérdemli; úgy sem kívánt magának olyan drága holmikát, mint a néneji. Bár annyit megteszek érte. Jó, hogy már egyszer ráakadtam s az ő kívánságát is teljesíthetem!... Ha nem találok itthon a gazdát, bár egy szálat levágok azokból... — A gondolatot nyomban tett követte. De kíséretére nem akarta bízni, mert nem hoznának szépet, ő pedig a legszebb rózsát akarja kiválasztani.

Megparancsolta hát egyik szárnysegédjének, hogy tartsa oda a kardját a vasrács egy karikájára, hogy arra fellépjen és átvethesse magát. Egyszeribe a virágos kertben termett. Mindenfelé körülnézett: nem lát-e valakit, akitől egy szál rózsát kérjen; de egy jótét lelket sem látott sehol. Előveszi hát zsebkését s levág egy szép fehér rózsát... (Folytatjuk.)

A gonosz pókok támadása.

Egy új Miki egér-sorozattal kedveskedik az Uj Cimbora kis olvasóinak. Körülbelül két hónapig minden számban lesz szó Miki úrfi viselt dolgairól.

Hosszu ideig barangolt már Miki a nagyvilágban, mikor egyszer csak elfogta a honvágy. Ugy látszik Miki is ezt az elvet vallotta: „Mindenütt jó, de legjobb otthon.” Kis göröc botját ismét kézbe vette s meg sem állt hazáig.

— De nini, mi történik itt? Pocaki Pók beszőtte az ajtót. Támadó állásba helyezkedve, ellenségesen fogadja Mikit.

— Itt ugyan teremtettt lélek be nem megy az ajtón, — mondta Pocaki Pók zordonan.

A finom legények.

Nézzétek ezek itt a finom legények,
Mint a túrbékoló galambok úgy élnek.
Egyiknek a keze, másiknak a lába,
Az egyik vérezik, a másik meg sánta.

Hogyha megkérdeitek, azt állítják nektek,
Nem is volt nagy eset, csak úgy beszélgettek.
Nem is haragudtak, tiszta megszokás volt,
Hogy az egyik rugott, a másik meg karmolt

A hajlós nádpálca került aztán sorra;
Le is konyult rögtön a legénykéek orra.
Ezért is pálca jár? Hát mi történt volna,
Hogyha igazában verekedtek volna?

Balázs Ferencz.

Szövetkezeti alapon.

— Gyermektörténet. —

Irta: Gál Lajosné.

— Képzeld, Margitka, szegény Rózsikának eltört az egyetlen egy porcellán babája! — újságolta az iskolából hazamenet Iluska barátnőjének a szomorú eseményt.

Margitka megállt és komolyan nézett a kis szöszeke Ilusra, kinek a két szeme mindig nevetni szokott, de most könnyek csillogtak benne.

Ők tudták, hogy milven pótolhatatlan veszteséget jelent Rózsikának a baba eltörése, mert szegény szülei nem szerezhették meg neki azt az örömet, hogy ujat vegyenek helyette. Az eltört baba is egy rokon néni ajándéka volt, de a jó néni sem él már!

— Mit tegyünk, — kérdezte Margitka elérékenyedve az Ilus könnyeitől.

— Szeretnék segíteni rajta, — mondta Ilus felesillanó szemmel, — de az a baj, hogy nincs elég pénzem.

— Nekem is kiürült a perselyem, mert könyvet vettem az iskolában, alig maradt pár fillérem, — felelt elszontyolodva Margitka. — De, ha hazamegyek, gondolkozni fogok rajta, hátha kisütök valami jó eszmét.

Ezzel váltak el és ki-ki ment haza ebédelni.

Margitka a helybeli szövetkezet vezetőjének volt a leánykája. Sokat hallott otthon a szövetkezeti eszméről, de eddig sohasem figyelt erre a komoly beszéd tárgyra, mint olyanra, mely szerinte csak a felnőtteket érdekelheti.

De most felütötte a fejét és figyelni kezdett, mikor édesapja így szólt az édesanyjához:

— Lásd, fiam, ezt egyes ember sohasem tudta volna megcsinálni, de így szövetkezebe tömörülve, nagyszerűen megy a dolog és mindenkin segítve van.

Margitka fejében egyszerre egy gondolat s nyomban egy terv alakult ki. Alig várta, hogy délután találkozzon Ilussal.

— Tudom már, hogy fogunk segíteni Rózsikán, — kiáltotta vidáman barátnője felé.

— Halljam! Halljam! — felelt vissza reménykedve Ilus és csupa fül volt, mikor Margitka beszélni kezdett.

— Hát tudod, — szölt ez fontoskodó arccal, — szövetkezeti alapon fogunk Rózsinn segíteni.

Ilusnak tátva maradt a kicsi szája.

— Szövetkezeti alapon? — kérdezte nagy szemeket meresztve.

— Tudod, ez nagyszerű dolog, — magyarázta Margitka. — Amit nem tud egy-kettő megtenni magába, azt megtehetik többen, ha szövetkeznek a cél érdekében.

— Milyen okos vagy! — csodálkozott Ilus.

— Össze fogjuk tenni a pénzünket többen, ez lesz a szövetkezeti pénztár, te kezeled s ha együtt van a baba ára, megvesszük szegény Rózsinnak születése napjára a szép porcellánbabát.

Ugy megörvendtek ennek a lehetőségnek, hogy összecsofolóztak, mintegy megpecsételve szövetkezési gondolatot.

De nem maradt ez csak gondolat, hanem valóra is váltották és megkapta Rózsinn születésnapján meglepetést, a gyönyörű hajas babát.

A Rózsinn öröme szétáradt a sok kis barátnője szívébe és így a Margitka szavai szerint — mindnyájan boldogok lettek „szövetkezeti alapon“.

Nagy az öröme most a két kis lánynak: Ancinak, meg a Pannának a braşovi nagyvásárból két szép babát hozott nekik az édesapjuk vásárfiának. Örömeükben megtáncoltatják a két új babát.

A szikra.

Irtá; Hamvas József.

Még meleg idő járt, de a napsugár minden nap valamivel később csillant be az ablakon. Lent a kertben az üde, zöld színben szürkéség vegyült, a szürkéből lett aztán a barna levél, sárga levél.

De azért még mindig felöltő nélkül játszottak a gyerekek a kertben. Ugyan már nem gondoltak arra, hogy jó volna a tóban megfürödni, de kergetőzés közben még emberül megizzadtak.

A bácsi is, aki már régóta beteg, kint ült a karosszékében a nyílt verandán és Burkus ott sütkérezett hűségesen a lábánál. Fényes, meleg volt a világ. A feskék is nem rég mentek el.

Hanem aztán egyszer éjjel sebes, hideg szél jött és mikor reggel kisütött a nap, dermedezett a világ. A falevelek mind ott feküdtek a földön, nem is lehetett a lépést hallani, olyan vastag szőnyeg lett belőlük. A nyitott ablakon friss hidegség vágott be, valami hőszaga is volt már a levegőnek.

Eddig barátságosan mosolyogva nézett az emberre a természet. Most vége volt a barátságának és a komor természet rászólt az emberre:

— Adtam eddig meleget! Ha ezentul kell csinálj magadnak!

És az ember kénytelen-kelletlen hozzáfogott, hogy csinálja a meleget. Egyelőre csak a beteg bácsi szobájában fűtöttek meg a nappaliban, ahol a gyerekek tanultak. A hálószobában nem kell a meleg.

A beteg bácsi szobájában nagy cserép kályhában égett a tűz.

Hatalmas fadarabok feküdtek a parázs fölött és a fadarabon szén csillogott a tűz fényénél.

És amint a fadarabokat átfogta a meleg, felébredtek bennük a régi emlékek és beszélgetni kezdtek róla.

A magas erdőről, ahol mókus ugrált ágaikon és szarvasok, őzek sétáltak alattuk. Emlékeztek csendes, napfényes napokra, amikor a szellő se lebbentette a falevelet és csak a patak csobogását lehetett hallani, amint a kövek között buk-fenceezve sietett tovább és eltűnt a páfrányok széles legyezői alatt. De voltak aztán válságos, retentő idők, amikor vágatva hömpölygött a fák közé a vihar és a levegő óriási hullámai nekidőltek a fatörzseknek és téptek, törtek mindent, ami nem volt elég szívós az ellentállásra.

A komoly széndarabok egy darabig hallgatták az elbeszélést, de aztán ők is kezdtek átmelegedni és belevegyültek a társalgásba.

Amiről ők beszéltek, régesrégii idő volt az. Ami ma él: ember, állat, növény, az még mind nem élt a világban akkor, amikor ők látták nap-

sugarát. Moesarakból nőtt rengeteg erdőben álltak és akkor még friss zöld erő csergett bennük. Kitárták ágaikat a napsugaraknak, szívták a talajból az életet.

Olyan csodálatos állatok éltek körülöttük, amikből ma nagynéha találják meg egy-egynek a csontját és tudósok törlik a fejüket, hogy milyen lehetett, mikor élt. A széndarabok el tudnák mondani, mert velük egyidősek, ők látták úszni, verekedni, repülni ezeket a hatalmas hullóket. Időtlen idők óta elmúlt ez már minden.

Amint így beszéltek a fa és szén, átizzottak és egy új csillogó nemzedék támadt belőlük: a szikrák.

A szikra fiatal nemzedék. A fának és a szénnek gyermeke. Pattogva, sziporkázva jelentek meg a világban és fiatal lélekkel azt hitték, hogy nekik áll a világ.

Fényes terveik voltak, mindenik mást akart és valamennyi meg akarta hódítani a világot.

De aztán mult az idő. Hideg lehellet folyt végig a kályhán és a fiatal csillogó parazsak kezdtek megöszülni, elborította a parazsat a hamú.

És repült, repült a szikra a hosszú kéményen át, ki a csillagos éjszakába.

Megdöbbenve látta ez egy fiatal, fényes szemű szikra. Elhatározta, hogy nem nyugszik bele az elhamvadásba. Tenni kellene valamit! Nem lehet, hogy csillogása úgy elfakuljon, mint a többié!

Egyszerre erősebb légáramlat suhan végig a kályhán. A szikra rávetette magát a repülő levegőre. Ki akart menekülni innen, ahol elhamvadnak a szikrák!

És repült a levegő szárnyán, ki a kályhából, sötét, hosszú kéményen át, ki a csillagos éjszakába.

A szikra boldogan nézett fel a csillagokra:

— Itt vannak hát az én igazi szikra testvéreim! Akik nem nyugodtak bele az elhamvadásba és most itt csillognak szépen és nem hamvadnak el sohasem!

De egyszerre ijedt félelem fogta el a repülő szikrát. A hideg levegőn fájni kezdett és érezte, hogy rohamosan hamvad el.

Erre mit tehetett egyebet? Hogy a hideg szélről meneküljön, begördült egy padlásablakon.

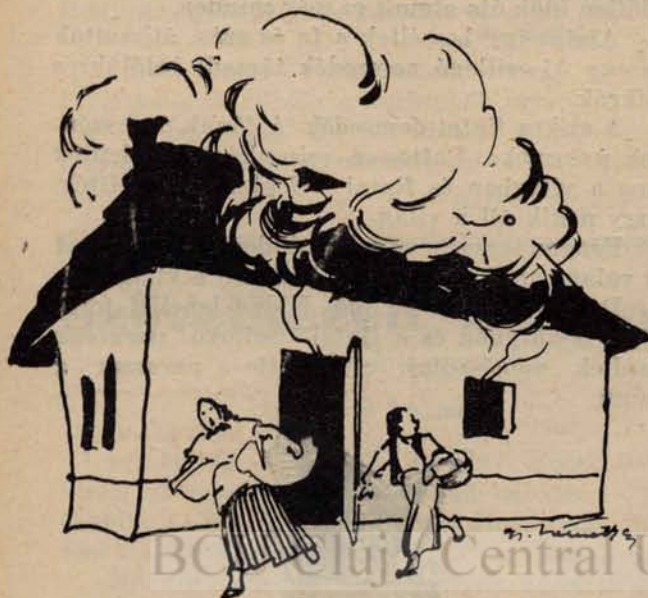
Valami puhára esett. Már egészen meg volt dermedve a hidegtől és most újra me-

legséget érzett. Mert tüzétől meggyulladt az a csomó selyempapír, amire esett és mindig fényesebb, mindig melegebb lett tőle a világ.

A szikra gyönyörködve nézte, hogyan terjed, amit alkotott.

Már nemcsak a selyempapír égett a padláson, hanem egyéb holmi is. A lángok felcsaptak a padlás gerendáig és a száraz gerendán végigfutott a láng.

Pompásan ki volt világítva a padlás, mintha

— Tűz van, tűz van! — kiabáltak és futkostak össze-vissza az emberek.

valami ünnepségre készülének. A szikra bele szédült a boldogságba, hogy ezt ő csinálta.

De egyszerre valami kellemetlen hangot hallott. Emberek jöttek föl a padlásra és elkezdtek jajgatni, sírni, mert a lángok elpusztították holmijukat. Szegény embereknek féltett kis jószágát elveszett. Jobb ilőket élt családok itt tették fére bútoraikat, egyéb féltett holmijukat és most minden elveszett.

A szikrának fájt a szíve, mikor ezt hallotta és nem izlett neki már a fényes dicsőség. Mert ennyi szomorúságot és szenvedést okozott. Szeretett volna segíteni az embereken, de hát nem tudta a módját.

Amint így töprengett, egyszerre valami susorgást hallott. Széles vízsugár repült be a padlásra és ahol lecsapott, ott fekete folt támadt, kiáludt a tűz.

A szikra megdehmedve tekintett erre a retentő ellenségre és íme még egy vízsugár jött. Azán még egy.

Mindig sötétebb lett a padlás, a szikra érezte, hogy közeledik feléje a mindent kioltó hideg pusztulás. A tűzoltók eloltották a tüzet.

Lenke krajcárkái

Valahányszor látogatóban volt nagyapó Lenkééknél, olyankor mindig kaptak néhány lejt irkára, meg cukorkára a gyerekek. A testvérek: Lenke és Kálmán nagy örvendéssel köszönték meg a kapott ajándékot. Lenke azonnal a kis malac perselyéért szaladt s a benne összegyűjtött pénzeket csörgetve mondta:

— Hallgassa csak, Nagyapóka, milyen sok van már benne! Találja ki hány lej van benne?

Nagyapó hamiskásan mosolygott:

— Ötven...

Lenke ilyenkor boldogan kacagott:

— Ötven! Annál sokkal több! Százhusz!

— Tyűh! Százhusz! ma-holnap bankot nyit-hatsz belőle, — így évődött nagyapó Lenkével. De, ha kérdezte is a kislánytól, hogy mire gyűjti a pénzt, csak mosolygott huncutkásan:

— Az most még titok, nagyapóka lelke! De majd megtudja nemsokára. Névnapok, születésnapok alkalmával mindig került néhány lej a perselybe.

Bezzeg, Kálmán nem vesződött a gyűjtéssel. Amit kapott, azt el is kótyavetyélte hamarosan. Pedig egy évvel idősebb volt Lenkéénél, első gimnáziumba járt. Szerette a nyalánkságot, különösen a szultán kenyeret, meg a törökmézet. Ha kapott valakitől pár lejt, mindjárt ilyenekre költötte. Egy időben bélyeget is gyűjtött s mivel lusta volt esérére járni, inkább megvette az érdekesebb és ritkább bélyegeket. Pedig az életrevaló bélyegyűjtő bizony nem ad pénzt a bélyegért.

Egy reggel megszólítja Lenke a bátyját:

— Tudod-e, Kálmán, hogy ma van édesanyánk nevenapja?

— Igazán? Bizony én megfellejtkeztem róla. No, azért felköszöntjük reggeli után.

Ugy is tettek. De akkor szégyelte csak el magát Kálmán. Huga kedves kis köszöntő verset mondott s utána egy szép diványpárnát adott át édesanyjának. Kálmán csak állott... állott zavartan, szégyenkezve. Ő nem vett semmit. Nem s vehetett volna, mert hiszen nem volt neki egy lyukas krajcárja sem. Egy percre úgy érezte, hogy megmozdul a hasában a sok törökméz, meg szultán kenyér, amire eddig minden pénzét költötte. Ekkor látta csak be, mennyivel többet ér nála kicsi huga, aki nagy türelemmel gyűjtögette a kapott lejekeket, míg egy szép kézimunkát tudott venni belőle édesanyjuknak.

Ugy látszik, jó lecke volt ez Kálmánnak, mert édesapjától még aznap este perselyt kért s attól kezdve egyforma szorgalommal gyűjtögette Lenkével az ajándékul kapott lejeceket.

László Marcella,

Séta a szeptemberi kertben.

„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok — még zöldel a nyárfa az ablak előtt...“ Még melegen tüz le a kékselyem fátyolos égről a szeptember eleji nap, de már érezni az őszi lehelletét.

A gyümölcsfákról lekerült a szilva, körte, alma. Csak a som pironkodik még a kert sarkában, meg a birsalma. A szomszédék nagy diófájáról most verik a diót. Jó termés van hála Istennek érte. „Legalább kifizetjük belőle az adóhátralékot“ — gondolja a gazda.

A kukorica, bab is megérett régen. Még a paradicsom piroslik helyenként a régi, vidám színben. Meg a káposzták és kárfiolok zöldelnek üdén. Az ő idejük most van. Ugy szintén a paprikának és a sárga répának.

A virágos kertben még látszólag minden olyan szép, mint nyáron. Az őszi rózsák szinpompája szemet-szívet gyönyörködtet.

De nini! az egyik bokor alatt pókocska szöfön szorgalmasan. Őt nem csalja meg az őszi napfény. Tudja, hogy készülni kell a télre. Az erős, selyemfinomságú meleg kis bölcöbe helyezi bele aztán a tojásait, amelyeket az első meleg tavaszi napsugarak költenek ki.

A kanálisból egy varasbéka ugrik elő s egy zöldszárnýú legyeecske után kap. El is csipi. No, jó lesz neki is téli szállásról gondoskodni a föld alatt, mert bizony a jeges-havas föld felszínén megfázik ökelmének a dolmánya.

Az orozzlánszáj, árvácska, verbéna, báránka lassan mind érlelik a magvaikat. Különösen a verbéna volt az idén gyönyörű. Ha rájuk sütött a nap, mintha lángpiros színben égett volna a ház előtti párkány.

A hortenziák elvirítottak, de az őszi liliom most van pompájában. Ahogy az egyik bokorról le akarok tépni egy szál virágot, felszisszenek, valami megszurja az ujjam. Félrehajtom a széles leveleket.

Egy kis süni guborodik össze előttem, akkora csak, mint egy jókora pamutgombolyag. Hűséges kis jószág, egész nyáron kitarított a kertünkben. A Pufi ugyan sokszor megugatta, de az ugatás neki a hivatalához tartozik.

Érdekes, hogy a kis süni is, hogy készülődik a téli álmra! Száraz leveleket gyűjtöget, ami alá majd behúzódnak.

A szemem gyönyörködve néz végig a sok tarka virágon — még minden olyan szép, mint nyáron, de azért nem csal meg a napfény, mert a kis pók, meg a süni is mindennél biztosabban adják hírül, hogy már mégis csak az őszen járunk...
L.

Csevegés Tudóka Ferkóval az állatvédelmi napról.

— A tanító ur ma az állatvédelmi napról beszélt, amelyet október 4-én tartunk meg az iskolában, s amelyre szüleinket is meghívhatjuk. Édes apám, hát ez az ünnep nem ugyanaz, mint a madarak és fák napja?

— Majdnem — és mégsem. Az utóbbi tavaszi ünnep és csak a madarak és fák védelmére szorítkozik, az állatvédelmi ünnep pedig minden hasznos állatra vonatkozik. Milyen szívtacsaró látvány az utcán, amikor a durva, szívtelen kocsis véresre veri a lovát — vagy a gorosz gyermek, aki lábánál fogva köti tej a macskát és úgy kinezza halálra. Semmivel sem dicséretesebb a szentjános bogárkának a szárnyesonkítását, vagy a lepkének, pókoknak, katicabogaroknak elevenen gombostűre való tűzése.

Csak a legnagyobb elismeréssel lehet azokra a nemeslelkű állatbarátokra gondolni, akik Angliában 1929-ben megalakították az első nagy Nemzetközi Állatvédelmi Egyesületet, amelynek minden művelt ország tagja. Románia is. Ennek az egyesületnek köszönhető, hogy ma már megszólítja és felírja a rendőr az utcán a durva kocsis — de még a kofákat, falusiakat is a piacon, ha a baromfiakat fejfelé lógatva viszik végig az utcán.

Az bizonyos, Ferkó fiam, hogy az állat is kíméletre és jó bánásmódra szorul — hiszen az is érző lény. És a jó bánásmódot hálával fizeti vissza.
L.

A kamarában.

Vígjáték egy felvonásban.

Franciából fordította: Kormos Jenő.

SZEMÉLYEK { Jancsi 8 éves,
Klári 7 éves
Juci 9 éves
Mári, mindenes cseléd, kövér néni.

Kis virágos kert. Jobbra ház. Közvetlenül a ház mellett kis kamra, melynek ajtaja a nézőtérre nyílik. Körülötte bokrok, fák nagyobb virágok. Balra kert asztal és székek.

ELSŐ JELENET.

(Mári, Jancsi, Klári, Juci.)

(Mikor a függöny felmegy, a gyermekek a színpad baloldalán vannak egy csoportban.)

MARI: Jól megértettek engem, gyermekek? Legyenek nagyon jók!

JANCSI: Megértettük. Százszor is elmondja egy nap!

MARI: De még az is igen kevés, mert maguk ugyan nem fogadnak szót soha!

JUCI: Hát egyáltalán van jogunk játszani, vagy nincsen?

MARI: Ha szépen, illedelmesen játszanak, akkor igenis van . . . Az anyukájuk csak ebédidőre jön haza, addig nekem kell vigyáznom magukra. De annyi mosnivalóm van, hogy azt sem tudom, hol a fejem, nem lehetek folyton a nyomukban. Ezért nagyon kérem, legyenek jók, gyerekek . . . Mert különben . . . a nagysága felhatalmazott, hogy a rosszködöt bezárássam. . . Ide ni (indulatosan mutatja), a kamarába. Azt hiszem, elég érthetően beszéltem.

KLÁRI: És ha egyikünk sem lesz jó?

MARI: Akkor egyiket a kamarába, a másikat a pincébe, a harmadikat pedig a tyúkkertecbe zárom.

JANCSI: Óh óh! . . . Milyen gonosz vagy te, Mári!

MARI: Én? . . . Má, hogy volnék én gonosz? . . . Csak szeretem a rendet, és, ha nem engedelmességek, bizony bezárom én magukat. Itt leszek csak a konyhában (jobbra mutat), s ne felejtsek el, hogy jó fülem van, mindent meghallok. (Jobbra el.)

MÁSODIK JELENET.

(Előbbieket, majd Mári.)

JUCI: Ez már aztán igazán hallatlan, hogy sohasem lehetünk magunkban és nem csinálhatunk azt, amit akarunk.

JANCSI: Ó, én nem félek senkitől, én tudok vigyázni.

KLÁRI: Te? . . . Te sem vagy okosabb, mint mi; csak ne legyél olyan nagy hős! . . . Talán

azt hiszed, hogy, ha akarjuk, nem tudunk téged bezárni?

JANCSI: Igen, azt hiszem, hogy nem.

KLÁRI: De igen. Ugye, Juci?

JUCI: Igen bizony, bezáratunk!

JANCSI: Igen? No hát rajta, zárassatok be, ha tudtok!

JUCI: Azért nem kellene úgy lekicsinyelni bennünket.

JANCSI: Eh, törődöm is én veled, te fülesbagoly! . . .

KLÁRI: Aki mondja! . . .

JUCI: Te vagy fülesbagoly!

JANCSI: Mi lesz már, na?!

JUCI: Várj csak! . . . Majd megtanítunk mi téged!

JANCSI: Jól! . . . Csak törjétek a fejeteket. . . Addig megyek és megkeresem a Halma-játékomat. Aki akar, azért játszhat velem. (El.)

JUCI: Igen, igen . . . Eredj csak . . .

HARMADIK JELENET.

(Klári, Juci, majd Jancsi.)

KLÁRI: Mit tudjunk kitalálni, hogy ezt az utálatos Jankót bezárássunk?

JUCI: Ó, ezen nem is kell gondolkozni! . . . Nagyon egyszerű! . . . Én már tudom! . . . a Halma-játék!

KLÁRI: Micsoda? A Halma-játék?

JUCI: Figyelj csak ide. Tudod, hogy a Halma-val csak ketten, vagy négyen játszhatnak. Vagy veled, vagy velem akar majd játszani . . .

KLÁRI: Igen! . . . És aztán? . . .

JUCI: És egyikünk sem fog vele játszani. Elutasítjuk és ő veszekedni fog. Megszídatjuk és bezáratjuk.

KLÁRI: A kamarába! (Vidáman.) Ó, igen! . . . Milyen jól kitaláltad! . . .

JANCSI (visszajön, Halma-játékdobozzal a kezében): Itt a Halma! . . . Akarsz velem játszani, Juckó?

JUCI: Nem, most nincs kedvem. Talán Klári . . .

KLÁRI: Én szívesen játszánék, ha Juci is velünk játszana. De hárman úgysem játszhatják ezt a játékot . . .

JANCSI: Juci figyelni fog minket és majd tanácsokat ad. Jó? Játsszunk, Klári? . . .

KLÁRI: Nem, nem. Ha játszom, akkor is csak Jucival játszom!

JUCI: És én is, ha játszom, akkor csak Klárral játszom!

JANCSI: Hát látom, hogy egyik sem akar velem játszani!

JUCI: Nem! . . .

JANCSI: Jól van, de ti sem fogtok játszani.

A Halma az enyém. És nem adom oda nektek! Pász!

KLÁRI: No lám csak, milyen rosszmájú vagy; nem adod ide nekünk a játékomat.

JANCSI: Nem, mert felbosszantottatok!

JUCI: Add kölesön a játékomat.

JANCSI: Nem!

KLÁRI: De igen! . . . Add ide nekem! (*El akarja venni. Kicsit dulakodnak. Juci közbelép. Klárinak segít. Kiabálások, veszekedések.*)

JANCSI: Engedjétek el a játékomat! . . .

KLÁRI (*segítségért kiált*): Mári! . . . Mári! . . .

(Folytatjuk.)

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

17. számú minta.

A kanesó is könnyű minta, könnyebb, mint akár a hirta és hogyha azt lerajzolod, kárát neki sohse vallod.

Ahogy kis munkatársaink irnak . . .

Egy nap története.

(1935 szeptember 1.)

Szép vasárnap reggelre virradtunk mi, pláiești cimborák s örömmel gondoltunk a délutáni előadásra, mikor Marcella néni „Zizi története” című 3 felvonásos gyermekoperettjét szándékoztunk bemutatni a Kultúrházban. Marcella néni még júniusban, ittlétekor megígérte, hogy éljön a darabja előadására; vártuk levelét, melyben tudatja érkezését, de semmi üzenetet nem kaptunk. Annál nagyobb lett meglepetésünk és örömünk, mikor tízóra felé megtudtuk, hogy Marcella néni mégis csak megérkezett.

Az előadás tulajdonképpen a Napközi Otthon záróünnepélye volt és Marcella néni nagy örömmel nézte végig az otthon növendékei szereplését. Ötvenhat szereplője volt a darabnak, kik közül Nagy Ida (tündérkirálynő), Egri Ág-

nes (Aranypille), Egei Margit (Zizi), Szócs Gizi (Kati szobaleány), és Egei Emma (Bagolyné) játszottak legügyesebben. Bagolynét külön kell kiemelnem, mert tollas ruhájával, pápaszemével és eleven játékaival meg bagolyláncával a felnőtteket is nagyon megeveztette.

Szerepeltek még: Kiss Bartha Eszti (Zsuzsa szakácsnő), Kovács Irma, Kovács Ilus, Mézei Agnes, Bölönyi Giza, Kiss Eszti, Kohn Vera, Szász Ida, Csekme Margitka, Orosz Jolánka (tündérek), Konez Annus (vadrózsa), Kiss Giza (sárga lilicom), Egri Margit (ibolya), Kiss Margit (gomba), Szász Gizi (szamáca), Máthé Iluska, Szatmári Annuska, Szatmári Iduska, Szász Iluska, Agh Annuska, Szabó Annuska (szegény asszonyok), Konez Dezső (udvarmester), Kiss Domokos (darázs), Kovács Domokos (földbirtokos), Simon Béla (erdész) is nagyon ügyesen játszottak. Én a Nefeletjset játszottam. (Nagyon ügyesen, meg is tapsolták. *Szerkesztő néni.*)

Az előadást kicsit korán kellett kezdeni, 2 órákor, mert későbbre, főtisztelendő Boros György dr. unitárius püspök úr ömeltóságát vártuk, kit egy angol és egy cseh püspök kísért körútján. Estefelé, 7 órára érkeztek meg a magas vendégek. A falú végén a községi bíró szép üdvözlő beszédet tartott és ezután a tűzoltók és a leányok kíséretében tértek be a faluba. Ott a templom előtt a tiszteletes úr palástosan, hiveitől körülvéve fogadta a vendégeket és angol nyelven üdvözölte őket. Azután az angol püspök mondott szép köszönőbeszédet. Utána Nagy Ilonka hatéves kisleány mondott köszöntőt, szép virágcsokrot nyújtva át a püspöknek.

Mikor a közönség oszladozni kezdett, vagy heten elkisértük Marcella nénit. A kapuban nem engedtek el bennünket, hanem minket is behívtak, így az uzsonnán mink is résztvettünk. Az uzsonna végén fájó szívvel vettünk búcsút Marcella nénitől, de reméljük, hogy még sokszor látjuk körünkben.

Chiend.

Gál Bözsi, II. g. o. t.

Az árulkodó.

Tíz percen mutatta az egyik gyermek, a másikkal a nadrágon keresztül, hogy: nézz ide golyóm van. A másik azt mondta: No hagyd el, mert feljelentelek, megmondta a tanítónéni, hogy nem szabad az iskolába golyót hozni. Fel is jelentette, hogy golyót hozott. A tanítónéni meg is nézte. Hát kisült, hogy mogyoró volt. Azt mondta: „Nem szabad árulkodni”.

Tg.-Săcușe.

I. Diénes Pál, II. ref. o. t.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

M. L. Mureni. Pályaműve beérkezett. Átadjuk a bírálóbizottságnak. — *Sz. Iné I. G. Duca.* A regénypályázatra küldött munka idejében befutott. Átadtuk a bírálóbizottságnak. — *H. S. Hadadnadasel.* Küldeményére válasz ment. A beérkező munkát

a bírálóbizottság fogja elbírálni. — *Sz. L. Cluj.* Kérjük látogasson meg a szerkesztőségben bennünket, hogy megismerjük személyesen is. Pályaművét átadjuk a bírálóbizottságnak. — *gr. B. M. Diciosáumartin.* A pályaművét átadjuk a bírálóbizottságnak. — *Dávid Ilonka, IV. g. o. t.* Bemutatkozó leveledből közöljük az alantit: „Kérem kedves Marcella nénit, hogy fogadjon engem is kis cimborái közé, meg az öcsémet: Bélát is. Nevem: Dávid Ilonka, a IV-ik gimnáziumba járok. Két utolsó számát olvastam az Új Cimborának és már is megszerettem“. — Akár ne is mondjam: szeretettel fogadunk magunk közé benneteket. A rejtvény szerkesztésre majd a rovatvezető fogja megadni a véleményét. — *Dávid Béla, I. g. o. t.* Örömmel olvasom, hogy te is nagy érdeklődéssel olvasgatód az Új Cimborát, s eddig legjobban tetszett neked „Haszon-talan Ferke vizsgái feleletei“, a sorozatos közlemény. Rajzokat küldhetsz és hozhatsz bármikor, mert több helyen lesz kiállítás az ősszel. A szombat délutáni találkozókra szívesen látunk titeket is. — *Kovács Il dikó, III. g. o. t.* Az új keresztrejtvényedből látom, hogy szoros kapcsolatok tartasz fenn az irodalommal, különösen a versekkel, de az új kínai rejtvényed is ügyes. *Burger Edit, II. g. o. t.* Már úgy látom te is jó rejtvényfejtőnk vagy, sőt nemcsak fejtesz, de már újakat is szerkesztel. — *Bleyer Évike, I. g. o. t.* Még csak most léptél be nemrég olvasó táborunkba, s már is elküldted bemutatkozó leveled. Ezt már szeretem Évike. Irjatok majd Editkével máskor is. — *K. I. Braşov, Sz. L. Arad, L. I. Satumare.* Kérésüket, hogy a szeptemberi gyermekregénypályázat idejét hosszabbítsuk meg, megfogjuk beszélni a bíráló bizottsággal. S amennyiben ez lehetséges a következő számunkban visszatérünk rá. — *Landtné Ady Mariska, Hunedoara.* Kéziratait megkaptuk. Rendre-rendre jönni is fognak. Jölesik gyermekeink iránt érzett gondoskodó szeretete. — *Szakáll Istvánné, Cristur.* A küldött kéziratok meg-

érkeztek. Az írásokon észrevevődik a fejlődés. A fejlődéssel párhuzamosan kell életrekelni az önkritikának. Az író sohase adjon ki egyetlen írásdarabot sem anélkül, hogy szigorú önbírálatnak ne vetné alá. Ez egyensúlyoz bennünket abban, hogy sajátmagunk alkotásaival szemben elfogultak legyünk. A kertész cikk ügyes, a feneketlen kut kicsit hosszú, de jó, a Petike sorozatnak még érdekesebb eseményeket, történéseket kell felölelni, hogy sorozatos közleményeket megbírhasson s meg kell húzni őket, csak így lesz élénk mulatságos. — *Gál Bözsike, II. g. o. t.* A szeptember 2-i nagy nap élményeit ügyesen foglaltad össze, közölni is fogjuk. — *Br. Bánffy Katinka, III. el. o. t.* Nyári beszámolódat a közlendők közé soroztuk. Szépen, rendesen írtál Katinka. Az ilyen szép és rendes munkát mindig szívesen és örömmel olvasgatom. A kis gr. Degenfeld Annyval szeretnél levelezni. Azt hiszem ennek nem is lesz semmi akadály, ő épp olyan hűséges kis olvasója az Új Cimborának, mint te vagy, írd csak meg a leveledet s mi eljuttatjuk hozzá. Ha szombat délutáni találkozón jól érezted magad, jőjj el máskor is, szívesen látunk. A rejtvényfejtés nagyszerűen sikerült. — *Weress Zsófia, I. g. o. t.* A 25-ös szám rejtvénye idejében befutott. — *Szakáll Sándor, II. g. o. t.* Bemutatkozol te is az új cimboráknak: „Nevem: Szakáll Sándor. A eristuri Unit. főgimnázium II. osztályába járok. Örömmel olvasom az Új Cimborát és arra törekszem, hogy az olvasótábornak lelkes tagja lehessék.“ A találós képek megfejtése a közlendők közé kerül, a versedet is átfogjuk olvasni. — *Kelemen Géza, I. g. o. t. Csepel.* Képzelem milyen nagy meglepetés volt az Új Cimborá megérkezése nálatok. Irma néni volt olyan kedves, hogy megrendelte neked. No írj is neki egy szép köszönőlevelet. Aztán nekünk is írhat szíves néha-néha. — *Biró Katóka, IV. el. o. t.* Rendesen és jó helyesírással írtál Katókám, ezért dicséretet érdemelsz. A beszámoló leveledből azt olvasom, hogy bár kevesebben voltunk, mint az első satumare-i kiránduláson, azért nagyszerűen töltöttétek az időt. A legutolsó számban tetszett neked a tücsök nóta, meg is tanultad.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „**Studium**“ könyvkiadó R. T.-hez, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.